

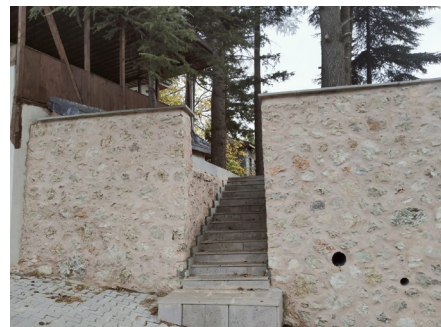

Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin Barla Nahiyesi'ne Getirilişi

BEDIÜZZAMAN Said Nursî Hazretlerinin Eğridir'den Barla'ya muhafız olarak getiren, Isparta'nın Gelendost ilçesinin Yenice köylüsü jandarma eri şevket Demiray anlatıyor:

“Eğridir pazarından bir gün sonra, sabahleyin beni Belediye'den çağırdılar. Gittim. Orada kaymakam, jandarma kumandanı, Belediye encümen azaları ve bir de kırk yaşlarında gözüken başında sarığı, sırtında cübbesi olan, bakışları heybetli bir zat vardı. Jandarma kumandanı bana hitaben:

“Bak oğlum, bu Hoca efendiyi alıp Barla'ya götüreceksin. Bu zat meşhur Bediüzzaman Said Efendi'dir. Vazifen çok mühimdir. Oraya karakola teslim edince, evrakları imzalattır, döner durumu buraya da bildirirsin” dedi.

Baş üstüne diye vazifeyi aldım.. ve oradan Hoca Efendi ile çıktım. Yolda “Hocam sen benim atamsın, kusura bakma, ne yapalım vazifedir” dedim. İskeleye geldik, orada bir kayıkçı ile anlaştık. Elli kuruşa götürmeyi kabul etti. Kayık parasını Bediüzzaman Efendi çıkardı verdi. Sonra on kuruşu vererek, bir kilo çekirdeksiz kuru üzüm aldırdı. Kayığa binerken, eşya olarak elinde bir sepeti, sepetin içinde çay demliği ve bir kaç bardak, bir tane seccade.. Diğer elinde de bir Kelâm-ı Kadim vardı. Gemide iki kayıkçı ile kayıkçının tanıdığı bir zat, iki de biz, beş kişiydik. Öğleden sonra idi. Hava soğuktu. Günlerden birinci cemrenin düştüğü zamandı. Göl, yer yer buz tutmuştu. Önde kayıkçının biri, elinde uzun bir sopa ile buzları kırarak yelkenli kayığa yol açıyordu. Bediüzzaman Efendi, yolda bize birer parça kuru üzüm ve şark işi pestil ikram etti.

Dikkatle haline bakıyordum; son derece sâkin ve mu'tedil idi. Etraftaki dağları ve gölü seyrediyordu. Parmakları ince uzun idi. Sanki içinde elektrik yanıyor gibi pırıl pırıl parlıyordu. Taşlı gümüş bir yüzüğü, sırtında kumaştan bir abası vardı.

Günler bu mevsimde kısa olduğu için hemen ikinci namazı vakti girmişti. Kayıkta namaz kılmak istedi. Kayığın yönünü kıbleye çevirdik. “Allahü Ekber” diye bir sada duydum. Ömrümde bu şekilde heybetli ve haşmetli bir tekbir alışığı ilk defa duymuştum. Öyle bir tekbirle namaza durdu ki; hepimiz adeta ürperdik. Hali hiç bir hocanın haline benzemiyordu. Biz kayığı kıbleden ayırmamaya çalışıyorduk. Selâm verdikten sonra bize döndü ve “Beli kardeşim, zahmet ettiniz!” dedi.

Çok nâzik ve efendi bir adamdı. İki saatlik bir deniz yolculuğundan sonra Barla iskelesine çıktık. İskelede korucu Burhan dolaşıyordu. Ona seslendim. Geldi. Hoca'nın sepetini, postunu elinden alıp merkebe yükledik. Bu esnada gemici Mehmet, bekçinin tüfeğini alarak korudaki keklikleri avlamak istedi. Fakat Bediüzzaman mani oldu. “şimdi bahar yakındır. Bunların yavrulama mevsimidir, yazıktır. Beni dinlerseniz vazgeçin” diye ateş etmelerine mani oldu. Keklikler de uçtular, adeta başımızın üstünde bizi takib eder gibi üstümüzden uçtular.

Ben tüfeğimi sol omuzuma astım. Hoca Efendi'nin sol koluna girdim. Yavaş yavaş bir saat kadar yayan yürüdükten sonra, Barla'ya ulaştık. Sahilden uçan keklikler, Barla'ya kadar üzerimizden ayrılmadılar.

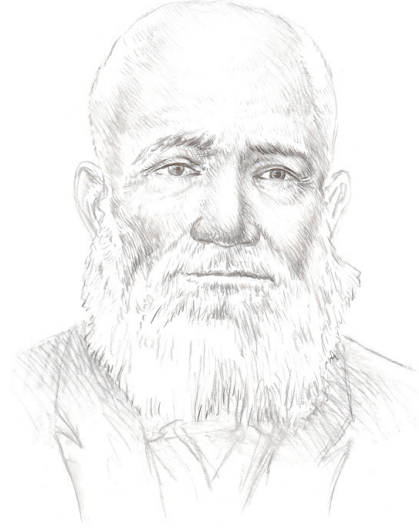
Akşam yaklaşmıştı. Barla'daki Akmescid'in yanında bulunan karakola indik. Orada nahiye müdürü Bahri Baba ve karakol kumandanı vardı. Bediüzzaman Efendi'yi onlara teslim edip, evrakı imzalattım. Geceyi orada geçirdikten sonra, sabahleyin tekrar Eğridir'e döndüm.”

Bediüzzaman Said-i Nursî hazretlerinin mübarek Barla'ya ayak bastığı gün, Van'dan ayrılalı on bir ay yirmi gün geçmiş oluyordu. Barla onun üçüncü sürgün yeri olmuştu. Mübarek ve aziz ömrü de tam elli yaşını doldurmak üzere idi. Hicri takvime göre olsa 51 yaşını doluruyordu.

Üstâd, şevket Demiray'ın anlattığına göre Barla'ya geldiği ilk gecesini karakolda misafir geçirir. İki gün burada kalır. Nahiye müdürü Bahri Baba, Barla'nın eşrafından olan Muhacir Hafız Ahmed'e: (Ahmed Karaca) “Hoca Efendi'ye bir yer bulununcaya kadar evindeki misafirhanesinde misafir etmesini teklif etmiş. O da bu teklifi tereddütsüz kabul ederek, koca Bediüzzaman'ı alıp evine götürmüş ve o aziz ve şerif misafire mihmandar olmuştu. Muhacir Hafız Ahmed Efendi, gözünün nuru ve aziz misafiri olan Bediüzzaman'ı misafirhanesine götürmüş..ve bir odayı ruh u canı ile ona tahsis etmişti. Dellal-ı Kur'ân olan Hazret-i Üstâd bir hafta kadar; ilerde büyük ve güzide talebelerinden birisi olacak olan mübarek Muhacir Hafız'ın evinde kalmış ve ona misafir olmuştur.

Şimdi, Hazret-i Bediüzzaman'ın “mihmandarı” ulvi şerefine nail olan Muhacir Hafız Ahmed'in bilahere Hulusi Bey'e mahrem bir sır şeklinde anlattığı bir hatırasını, Hacı Hulusi Bey'in lisanıyla dinliyeceğiz. Hatırayı kaydetmeden önce, Muhacir Hafız Ahmed'in kimliği hakkında bir iki şey yazıyoruz.

* * *

Muacir Hafız Ahmed Kimdir?

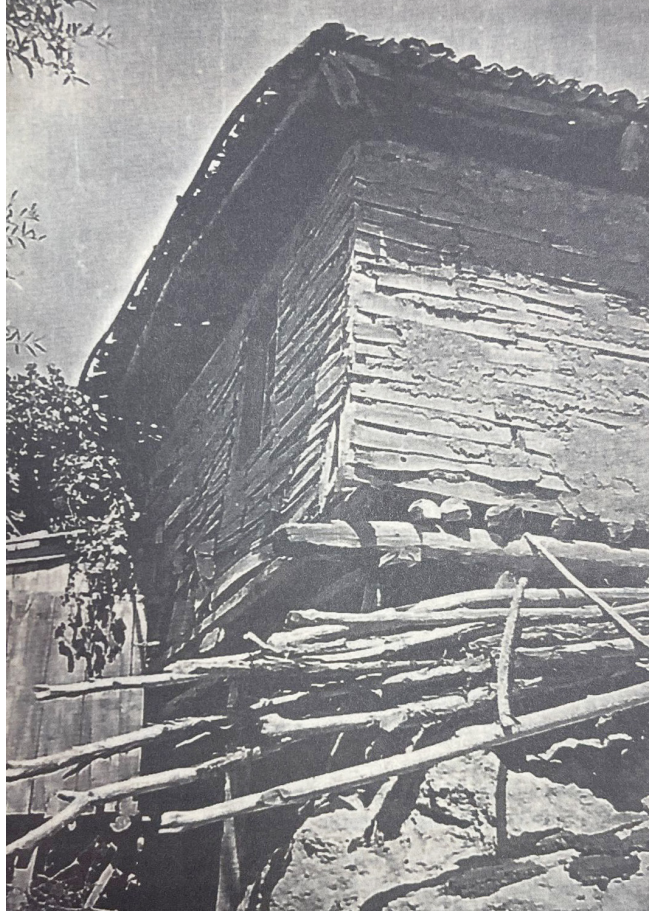
Hazret-i Üstâd Bediüzzaman'ın mihmandarı Muhacir Hafız Ahmed Barla'da 1948 yılında vefat etti. Rumeli'den muhacir olarak geldikleri için, unvanı Muhacir Hafız Ahmed olmuştur.

Bediüzzaman Hazretleri Barla'yı ilk şerefliendirdiği günlerde, onun evinde Yirmi gün kadar misafir kaldığı bu zat, Barla halkının eşraf ve zenginlerinden olduğu için, aynı zamanda bir din adamı olması hasebiyle de, bu mihmandarlığın ulvi müstesna şerefine münasib görülmüş ve nahiye müdürü tarafından ilk önce kendisine bu mihmandarlık teklif edilmiş.. o da o teklifi ruh-u canıyla kabul ederek, Bediüzzaman gibi bir din rehberinin mihmandarlığı şerefine nail olmuştur. Allah rahmet eylesin, amin...

Muhacir Hafız Ahmed'in Hatırası

Yazacağımız hatıra, Bediüzzaman'ı evinde misafir ettiği, o çok şerafetli ilk günlerine ait, mahrem ve sırlı şekilde Albay Hacı Hulusi Bey'e anlatmış, ben de bizzat Hulusi Ağabey'den aynen şöyle dinlemiştim:

“Üstâd Hazretleri bizim evde misafir kaldığı günlerde, kendisine hususi ve müstakil bir oda tahsis ettik. Serbestçe abdestini alıp ibadeti-ni yapsın diye...

Biz gecelerde onun yattığını görmedik. Bir gece geç saatlerde uyanmışım. Baktım ki, bizim köşk sallanıyor, adeta gidip geliyor. Üstâd ise, odasında “Ferd’un - Hayy’ün - Kayyum’un - Hakem’ün - Adl’ün - Kuddüs’ün” diye sesli bir şekilde ve aheste aheste zikrediyor. O, her bir “Ferd’ün - Hayy’ün...”

dedikçe, köşkümüz de adeta onun zikrinin ahengine ayak uydurmuş gibi, raksa gelip sallanıyordu. Hemen bizim hanımı uyandırdım. “Hanım, hanım, kalk manzaraya bak! dedim.. ve Galiba devlet kuşu başımıza kondu. ” Hanım da dikkat etti, o da hissetti.

20 gün Muhacir Hâfız Ahmed evinde kaldıktan sonra yaklaşık 8,5 yıl kalacağı eve (Nur’un İlk Medresesi) geçmiştir.

NOT: Dr. Abdulkadir Badıllı'nın Bediüzzaman Said-i Nursî Mafassal Tarihçe-i Hayat'dan alınmıştır.